

Forfatter: Kierkegaard, Søren

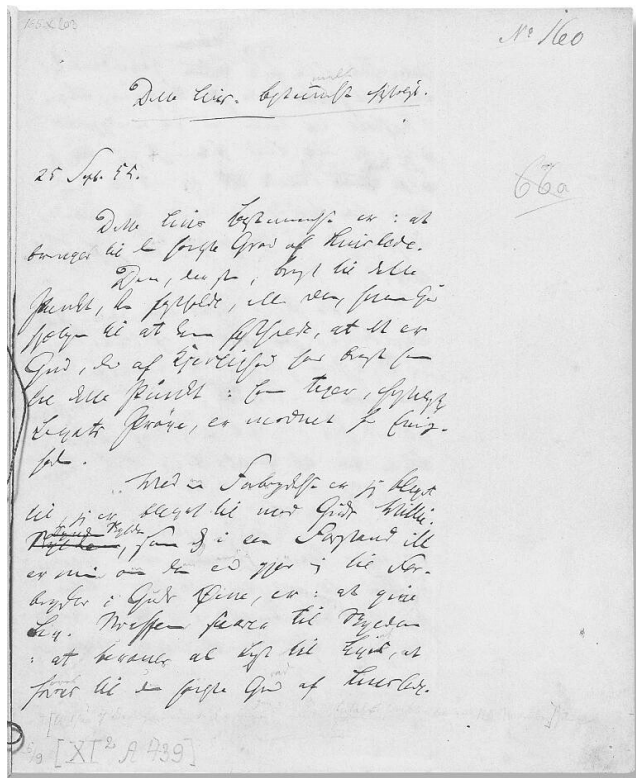
Titel: Under udgivelsen af Øieblikket : 1855-09-25

Citation: Kierkegaard, Søren: "Under udgivelsen af Øieblikket : 1855-09-25", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 , s. 1r. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p551-txt-shoot-n591.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

P551:591

32. Papir 591, bl. [1r], den sidst daterede optegnelse fra SKs hånd Dette Livs Bestemmelse christeligt.

25 Sept. 55.

Dette Livs Bestemmelse er: at bringes til den høieste Grad af Livslede.

Den, der saa, bragt til dette Punkt, kan fastholde, eller Den, hvem Gud hjælper til at kunne fastholde, at det er Gud, der af Kjerlighed har bragt ham til dette Punkt: han tager, christeligt, Livets Prøve, er modnet for Evigheden.

Ved en Forbrydelse er jeg blevet til, jeg er blevet til mod Guds Villie. Skylden, som dog i een Forstand ikke er min om den end gjør mig til Forbryder i Guds Øine, er: at give Liv. Straffen svarer til Skylden: at berøves al Lyst til Livet, at føres til den høieste Grad af Livslede. Mennesket vilde fuske Skaberen [i] Haandværket, om ikke skabe Msk. saa dog give Liv. » I skulle vel komme til at undgælde derfor; thi dette Livs Bestemmelse er, dog ved min Naade, thi det er kun Dem, som frelser jeg viser den Naade, at føre Eder til den høieste Grad af Livslede.«

De fleste Msker ere nu saa aandløse, saa forladte af Naaden, at Straffen slet ikke anvendes paa dem. Fortabte i dette Liv hænge de fast ved dette Liv af Intet blive de til Intet, deres Liv et Spildt.

De Msker, i hvem der dog er mere Aand, og hvem Naaden dog ikke overseer, de føres hen til det Punkt, at Livet naaer den høieste Grad af Livslede. Men de kunne ikke forlige dem dermed, de oprøre sig mod Gud o: s: v:.

Kun de Msker, som bragte til dette Punkt af Livslede, ved Naadens Bistand kunne fastholde at det er af Kjerlighed Gud gjør det, saa der i deres Sjel, ikke i den inderste Afkrog skjuler sig nogen Tvivl om, at Gud er Kjerlighed: kun de ere modnede for Evigheden.

Dem modtager Gud ogsaa i Evigheden. Hvad vil nemlig Gud have? Han vil have Sjele, der kunne lovprise tilbede love og takke ham - Englenes Forretning. Derfor er Gud omgiven af Engle. Thi den Sort Væsener af hvilke der findes Legioner i »Xsthed« som for 10rd kunne vræle og basune til Guds Ære og Priis den Sort Væsener ynder han ikke. Nei Englene behage ham. Og hvad der behager ham endnu mere end Englenes Lovpriisning, er et Msk, der i det sidste Løb af dette Liv, naar Gud forvandler sig som til idel Grusomhed, med den grusomst udtænkte Grusomhed gjør Alt for at berøve ham al Lyst til Livet, dog vedbliver at troe, at Gud er Kjerlighed, at det er af Kjerlighed Gud gjør det. Et saadant Msk. bliver saa en Engel. Og i Himlen, der kan han sagtens lovprise Gud; men Læretiden, Skoletiden er jo ogsaa altid den strengeste Tid. Som hvis et Msk. fik den Idee at reise hele Verden rundt for at høre en Sanger eller Sangerinde som havde en fuldendt Tone: saaledes sidder Gud i Himlen og lytter. Og hver Gang han hører Lovprisning fra et Msk, hvem han bringer til det yderste Punkt af Livslede, siger Gud ved sig selv: her er Tonen. Han siger: her er den, som var det en Opdagelse han gjorde; men han var dog forberedt, thi selv var han tilstede hos dette Msk. og hjalp ham forsaavidt Gud kan hjælpe til hvad dog kun Frihed kan gjøre; kun Frihed kan^[a]

[a] gjøre det; men Overraskelsen over at kunne udtrykke sig ved at takke Gud derfor, som var det Gud, der gjorde [det]; og i sin Glæde over at kunne er han saa lykkelig at han Intet, Intet, vil høre om, at det er ham selv, men henfører takkende Alt til Gud, og beder Gud, at det maa blive derved, at det er Gud der gjør det; thi han troer ikke sig selv men han troer Gud.